

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1149

23.03.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Část 15

Navštívím Chorvatsko

Válka vypukla, když se bývalé komunistické satelitní režimy rozpadly. Zejména válka v Chorvatsku vyvolala velké vzrušení mezi disidenty na obou stranách bývalé železné opony. Dobrovolníci přicházeli z mnoha zemí. Vznikla mezinárodní brigáda. Vedl ji rodilý válečný hrdina, který několik let žil a pracoval ve Spojených státech.

Z právních důvodů se naše americká základna a její američtí občané museli velmi opatrně vyhýbat jakémukoli zapojení do cizí války. Samozřejmě kromě žurnalistiky.

Samozřejmě jsem předpokládal, že mluví anglicky. Ale když jsem se s ním setkal, zjistil jsem, že jsem se mýlil! Museli jsme komunikovat přes tlumočníka. Tento tlumočník však také neuměl anglicky. Sotva mluvil německy a používal starý slovník z doby druhé světové války.

Od těchto dobrovolníků jsme obdrželi válečné zprávy a dokonce i videozáznamy. Zprávy jsme zveřejnili a videozáznamy předali přátelům televizním stanicím.

To zahrnovalo i přímá svědectví z bojů. Také stručný popis zohaveného těla na místě masakru. Tento pohled vyvolal ve vojácích velký vztek a silnou touhu se opít.

Když se podíváte zblízka, na jednom videoklipu uvidíte přilétající tankový granát, který málem zasáhne kameramana! Byla tam také velká "skvrna od barvy". Ve

skutečnosti to byly pozůstatky nebohého d'ábla, který se dostal příliš blízko k protitankové mině.

Vládní televizní stanice v rozpadajícím se východním bloku, konkrétně v Maďarsku, se rozhodla zabít dvě mouchy jednou ranou. Pokud si dobře vzpomínám, vláda byla technicky stále "komunistická"! Ale v té době už etnická příslušnost hrála větší roli než ideologie. Jako kdyby někdo komunistické ideologii skutečně věřil.

Podle původního plánu mě měli vyslechnout na základně mezinárodní brigády. Ve skutečnosti se plánovala plnohodnotná vojenská prohlídka. Kompletní s pochodem - přede mnou jako čestným hostem (!) - s těžce ozbrojenými vojáky a dokonce i tanky!

Zpoždění způsobené vládní byrokracií tento plán zhatilo. O týden nebo dva dříve bychom to zvládli!

Christian Malcoci mi poradil, abych létal pouze se soukromými leteckými společnostmi a ne se státními. Domníval se, že ty první budou méně náchylné k politickému nátlaku, aby odklonily mé komerční letadlo do jiné země s cílem mě zajmout!

Když jsem konečně dorazil, vydal jsem se rovnou do ústřední správní budovy brigády v hlavním městě země. Ta však byla právě uzavřena.

Na poslední chvíli se objevily politické komplikace. Komunismus skutečně umíral, ale ještě nebyl zcela mrtvý a pohřbený! Komunistická propaganda znervózňovala i novou antikomunistickou vládu. Zakázala jakoukoli podobnou podívanou. Dokonce rozpustila mezinárodní brigádu. Válka byla víceméně u konce. Bylo vyhlášeno příměří a očekávalo se, že mírová jednání brzy přinesou i oficiální konec války.

Než se podařilo obnovit kontakt a vypracovat nový plán, došlo k určitému zmatku a zpoždění.

Čas jsem využil k rozsáhlé pěší turistice po novém hlavním městě země. Bylo to nádherné město. Lidé byli velmi slušní. Prostitutky pro obsluhu vojáků NATO se musely dovážet z jiných zemí. Místní ženy se k tomu navzdory své chudobě prostě odmítaly snížit. (Daně byly kvůli válce padesátiprocentní. Pár bot stál měsíční plat).

Moje oblíbená restaurace se skrývala v zapadlém nádvoří. Dalo se do ní dostat nenápadným tunelem skrz okolní budovy. Když jsem se zeptal, proč je tam tak málo hostů, bylo mi řečeno, že je to proto, že nikdo nemá peníze na jídlo venku. Poslední večer jsem dal poslední peníze v místní měně personálu, včetně servírek a pomocníků v kuchyni. Když jsem odcházel, ohlédl jsem se a uviděl je tam stále stát. Mávali mi na rozloučenou s širokým úsměvem na tváři.

Potkal jsem svého starého přítele. Byl důstojníkem v brigádě a stále hrdě nosil

svou uniformu. Tento Francouz byl tak trochu válečný dobrodruh. Byl v Iráku a přepadl velitelství politické policie ve východním bloku. Jeho řidič byl v této válce zabit granátometem.

Vyprávěl o svých dobrodružstvích i o dobrodružstvích ostatních členů brigády.

Jeden zahraniční dobrovolník dorazil na hranice bez pasu. Pohraničníkům vysvětlil, že se chce připojit k brigádě a bojovat za svou zemi. Jeho jediným průkazem totožnosti byl členský průkaz NSDAP/AO! Pohraničníci ho uznali a nechali ho překročit hranice.

Když dva dobrovolníci bez předchozího vojenského výcviku dorazili do před-sunutého tábora, dostali každý pušku a bylo jim řečeno: Máte půl hodiny na to, abyste se s nimi naučili zacházet. V té době očekáváme útok nepřítele.

Jedna vesnice byla opuštěná. Hemžilo se to tam psy, které tam nechali jejich majitelé. Po několika dnech byli tak hladoví, že se stali nebezpečnými. Museli jsme je zastřelit.

Stáli jsme na stanovišti těžkého kulometu u zátarasu. Bylo velké horko. Někdo mi navrhl, abych se sebral a šel se podívat po nealkoholických nápojích. O několik kilometrů dál jsem překročil vrchol kopce. Pode mnou bylo moře. Civilisté se opalovali na pláži, jako by válka neexistovala. Našel jsem nějaké nealkoholické nápoje a vrátil se k zátarasu. Když jsem se vrátil, dozvěděl jsem se, že došlo k potyčce. Jeden z našich mužů byl zraněn.

Uvažovali jsme, že pojedeme k moři. Ale bylo to příliš daleko. Navíc silniční mapy byly k ničemu, protože neukazovaly, které oblasti jsou obsazeny kterými armádami!

S tímto zraněným mužem jsem se setkal ve Spojených státech před několika lety. Jeho zranění naštěstí neohrožovalo život.

Výsledkem byly dvě samostatné sady schůzek. Jedna sada byla mezi zahraničním televizním štábem a mnou. Její součástí byl rozhovor na historické památce. Druhá sada schůzek byla mezi mnou a jednotlivými členy nyní rozpuštěné formace, včetně jejího bývalého velitele. Medializace této druhé série setkání byla přísně zakázána!

To zahrnovalo i mou návštěvu na nejpřednější linii, kde mírové jednotky NATO oddělovaly obě znepřátelené armády.

Můj francouzský přítel, důstojník, měl stále vojenský průkaz. Mohl nás dostat, kamkoli jsme chtěli. Mrzutě poznamenal, že tento průkaz už brzy nebude k

ničemu. Každopádně nás dostal přes poslední vojenské kontrolní stanoviště mezi hlavním městem a frontou, které vedlo skrz slušně velké město. Místní policejní náčelník nás vzal na své velitelství.

Šéf ukázal na mě a pak na okno: *Muž, který seděl na vaší židli, byl minulý měsíc zabit odstřelovačem. Kulka proletěla tímto oknem. Odstřelovač byl támhle na těch stromech.*

Poznamenal, že nepřátelští vojáci obvykle nezabíjejí policisty, a to ani ty na straně protivníka.

Pak nám nabídl, že nás vezme na frontu. Upozornil nás, abychom pozorně sledovali jeho cestu. Někoho, kdo z ní sešel, nedávno zabila mina. Cesta vedla skrz díry ve vysokých zahradních zdech a zdevastovaných domech. Posbíral jsem si několik úlomků minometu na památku.

Konečně jsme byli jen kousek od poslední úzké polní cesty a plotu, který nás dělil od nepřátelského území. Po silnici projíždělo obrněné vozidlo. Zákop NATO a kontrolní stanoviště byly vzdáleny jen několik metrů. Na dohled byla stále ještě obsazená nepřátelská vojenská kasárna.

Poté nás vzal domů, kde se seznámil se svou rodinou. Pili jsme domácí alkoholický nápoj, pravděpodobně pálenku.

Jeho rodina byla okouzující. Bylo úžasné vidět lidi, kteří žili každodenním životem přímo uprostřed bojiště. Vyprávěl nám, že na jeho město dopadly během jediného měsíce tisíce (!) minometných střel. Tyto zničené domy často představovaly celoživotní práci a sny jejich majitelů.

Když jsem odjížděl, přemýšlel jsem, že to byl velmi zajímavý a užitečný výlet. Přesto jsem byl zklamaný, že jsem se nedostavil na svou vlastní vojenskou přehlídku!

Během několika hodin po návratu domů mi zavolali z *Los Angeles Times* a požádali mě o rozhovor. Tento rozhovor se objevil na titulní straně.

* * * * *

V roce 1995 jsem dostal nabídku, kterou jsem prostě nemohl odmítnout. Mým zaměstnancům ve Státech se navzdory mé nepřítomnosti dařilo velmi dobře. A tak jsem v Evropě strávil více času, než jsem původně zamýšlel.

Kapitola sedmá

Můj únos

Spolupráce s vládou USA

Američtí a zahraniční vládní úředníci spolu po delší dobu velmi úzce spolupracovali. Jejich cílem bylo obejít první dodatek. Chtěli neutralizovat amerického disidenta, konkrétně mě, který se jim stal trnem v oku.

Mám tisíce stran německých vládních dokumentů, které to dokazují. Domnívám se, že existuje dostatek důkazů, které ospravedlňují formální vyšetřování. Ale nezadržuji dech.

Vysvětlil jsem to osobně jednomu úředníkovi amerického ministerstva zahraničí: *Dokonce známe jména alespoň některých amerických úředníků, kteří se na tom podíleli. Pokud si půjdete lehnout s nepřáteli svobody slova, dříve či později se to dozvíme. Všechno dokumentují. Dříve nebo později nám to někdo prozradí. Naše hnutí odporu by nemohlo přežít tak dlouho, kdybychom neměli přátele uvnitř vlády.* - Úředník vypadal ustaraně!

Tady nejde o mě ani o mé přesvědčení. Jde o právo každého občana USA na svobodu projevu tady v Americe, aniž by si cizí vláda nárokovala jurisdikci. A bez toho, aby to američtí vládní úředníci nechali projít. Dokonce jí pomáhají!

Poznámka: Německo i Francie se veřejně přihlásily k jurisdikci nad webovými stránkami se sídlem v USA s odůvodněním, že jsou "přístupné" v jejich zemích!

To je hrozba pro nás všechny!

Odposlouchávání amerických telefonů cizí vládou

Politická policie v Německu chtěla odposlouchávat naše telefonní linky uvnitř USA.

Obrátila se na obdobu americké CIA, ale byla odmítnuta. Poté požádala protějšek v americké Oválné pracovně, aby zasáhl v její prospěch. Této žádosti bylo vyhověno. Jejich zpravodajská služba dostala příkaz ke spolupráci.

Něco takového se však ještě nikdy nestalo! Stále tu byl problém s technologií. I když se tento technický problém podařilo vyřešit, byli schopni odposlouchávat vždy jen dvě naše linky. Po několika měsících bylo toto sledování zastaveno. Výsledky byly příliš chabé. Zpětně si myslím, že jsme ho měli využívat více, než jsme ve skutečnosti dělali.

Samozřejmě jsme vždy vycházeli z předpokladu, že naše telefony jsou odposlouchávány. A tyto informace se nakonec dostanou k zahraničním vládám.

Všechny výše uvedené skutečnosti se potvrdily, když jsme získali rozsáhlou

vládní dokumentaci. Ta zahrnovala přepisy skutečně odposlouchávaného mého telefonického rozhovoru.

Při porovnání dat je zřejmé, že to vedlo k vydání zatykače na mou osobu. Cizí vláda se domnívala, že můj příjezd do Evropy je nevyhnutelný. Ve skutečnosti šlo o falešnou informaci záměrně vypuštěnou prostřednictvím rozhovoru na lince, o níž jsme věděli, že je odposlouchávána.

Když jsem příští rok skutečně přijel do Evropy, platnost tohoto povolení již vypršela. Bylo nutné vydat nový zatykač. Data na obou zatykačích to dokazují.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

